Cauza civilă nr. 2-24105071-12-2-18092024-1 (2-12482/24)

HOTĂRÂRE
În numele Legii

11 iunie 2026 mun. *****

Judecătoria *****, sediul Central,
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Russu Natalia
Grefier Țînor Svetlana

examinând în ședință de judecată publică, în procedură contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de către Inspectoratul General al Poliției împotriva lui *****, intervenient accesoriu Inspectoratul de poliție Dubăsari, cu privire la încasarea sumei achitată cu titlu de indemnizație,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces.

1. Prin cererea de chemare în judecată depusă pe rolul Judecătoriei *****, sediul Centru, la 17 septembrie 2024, reclamantul Inspectoratul General al Poliției a chemat în judecată pe pârâtul *****, intervenient accesoriu Inspectoratul de poliție Dubăsari, solicitând încasarea din contul pârâtului a sumei de 45 265,93 lei, achitată cu titlu de indemnizație în baza Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 223 ef. din 31 mai 2021 „Cu privire la încetarea raportului de serviciu al comisarului principal ***** Ion”, anulat prin act judecătoresc, precum și a cheltuielilor de judecată.
2. În motivarea acțiunii, reclamantul învederează că, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 223 ef. din 31 mai 2021, a fost dispusă încetarea raportului de serviciu al comisarului principal ***** Ion, șef al Serviciului investigații infracțiuni economice al Inspectoratului de poliție Dubăsari, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 288/2016 privind

funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu achitarea în beneficiul acestuia a indemnizației prevăzute de art. 49 alin. (5) din aceeași lege. Susține reclamantul că, în executarea actului administrativ menționat, în beneficiul pârâtului ***** a fost achitată indemnizația în sumă totală de 45 265,93 lei, în două tranșe, potrivit ordinelor de plată nr. 671 din 04 august 2021 și nr. 892 din 12 octombrie 2021, fapt confirmat și prin certificatul nr. 34/34-2138 din 05 mai 2023. Indică reclamantul că, prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 01 februarie 2022, pronunțată în dosarul nr. 3-1725/2021, la cererea de chemare în judecată înaintată de *****, a fost anulat, între altele, Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 223 ef. din 31 mai 2021, cu obligarea autorității de a-l restabili pe reclamant în funcție, hotărâre menținută prin decizia Curții de Apel ***** din 08 noiembrie 2022 și devenită irevocabilă prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 15 martie 2023, dosarul nr. 3ra-126/23. Menționează reclamantul că, în executarea hotărârii judecătorești irevocabile, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 655 ef. din 21 noiembrie 2022 „Cu privire la executarea Hotărârii Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 01 februarie 2022”, s-a dispus anularea Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021 și stabilirea treptei, clasei și coeficientului de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă a comisarului principal ***** Ion. Relevă reclamantul că, ulterior anulării actului administrativ care a constituit unicul temei al plății, a devenit iminentă necesitatea întoarcerii executării prestației pecuniare achitate, iar, întrucât prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Centru, din 16 octombrie 2023, menținută prin Decizia Curții de Apel ***** din 05 martie 2024, s-a respins acțiunea Inspectoratului de poliție Dubăsari privind încasarea sumei, cu motivarea că prestația ce urmează a fi restituită se stabilește prin act administrativ individual scris, în temeiul art. 150 din Codul administrativ, a fost emis Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 276 ef. din 06 iunie 2024 „Cu privire la stabilirea și restituirea prestației acordate lui ***** la încetarea raportului de serviciu”. Informează reclamantul că cererea prealabilă nr. V-3112/24 din 07 august 2024, formulată de pârât împotriva ordinului menționat, a fost respinsă prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-V-3112/24 din 08 august 2024 și prin răspunsul Ministerului Afacerilor Interne nr. 42/3462 din 30 august 2024, iar acțiunea în contencios administrativ a pârâtului privind anularea acestor acte a fost

respinsă, ca neîntemeiată, prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 17 octombrie 2024, dosarul nr. 3-4080/2024, menținută prin Decizia Curții de Apel Centru din 15 aprilie 2025, dosarul nr. 3a-1575/24. Invocă reclamantul că anularea actului administrativ individual are ca efect desființarea acestuia cu efect retroactiv, din momentul emiterii, potrivit art. 228 alin. (1) din Codul administrativ, iar consecința firească a anulării este restitutio in integrum, respectiv restituirea tuturor prestațiilor executate în baza actului desființat, astfel încât suma de 45 265,93 lei a fost obținută de pârât fără justă cauză, în lipsa oricărui temei legal, iar patrimoniul reclamantului s-a diminuat corespunzător.

3. *În drept*, reclamantul a fundamentat cererea de chemare în judecată în temeiul dispozițiilor art. 9 alin. (1) și alin. (2), art. 10 alin. (1) și alin. (2), art. 11 alin. (1) și alin. (2), art. 774, art. 775, art. 776, art. 1979 din Codul civil și **a solicitat** încasarea din contul lui ***** în beneficiul Inspectoratului General al Poliției a sumei de 45 265,93 lei, achitată cu titlu de indemnizație în baza Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021, anulat prin act judecătoresc, precum și a cheltuielilor de judecată.

4. La 19 martie 2025, pârâtul ***** a depus obiecții la referința depusă de Inspectoratul General al Poliției la cererea de suspendare a procesului. Prin referința înaintată, pârâtul *****, a invocat *inter alia* că, actul administrativ pe care se sprijină pretenția este lovit de nelegalitate, întrucât nu conține motivarea în drept cerută de art. 118 alin. (3) din Codul administrativ și nu respectă exigențele art. 120 alin. (1) lit. f) și art. 150 alin. (2) din același cod. Susține că nu a fost înștiințat despre inițierea procedurii administrative, contrar art. 70 alin. (2) din Codul administrativ, că au fost încălcate termenele prevăzute de art. 60 și art. 68 din Codul administrativ și că notificarea actelor la adresa electronică migratie@mai.gov.md s-a produs cu încălcarea Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal. În aceeași ordine de idei, pârâtul a invocat calitatea sa de avertizor de integritate, confirmată prin scrisoarea Centrului Național Anticorupție nr. 02/30-15983 din 20 septembrie 2024, precum și cererea de protecție nr. 03-727/24 din 11 octombrie 2024, Decizia Avocatului Poporului nr. 03-727/24-2030 din 22 octombrie 2024 și Concluzia Avocatului Poporului din 17 februarie 2025, arătând că demersurile reclamantului constituie o formă de răzbunare pentru divulgările de interes

public efectuate, în sensul art. 21 lit. h) și lit. k) din Legea nr. 165/2023 privind avertizorii de integritate.

5. ***La 08 noiembrie 2024, intervenientul accesoriu Inspectoratul de poliție Dubăsari a depus referință la cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acesteia. (f.d. 147-160)***
6. *În ședința de judecată*, reprezentantul reclamantului Inspectoratul General al Poliției, Budan Victoria, a susținut cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea acesteia, invocând că suma de 45 265,93 lei a fost achitată exclusiv în baza Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021, act desființat prin hotărâre judecătorească irevocabilă cu efect retroactiv, astfel încât temeiul plății a decăzut, iar pârâtul este obligat să restituie îmbogățirea obținută în lipsa unei juste cauze.
7. *În ședința de judecată*, pârâtul ***** a declarat că nu recunoaște acțiunea, a susținut obiecțiile depuse și a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, reiterând că reclamantul nu este titularul dreptului pretins, că actul administrativ de stabilire a prestației este lovit de nelegalitate, că procedura administrativă premergătoare a fost viciată și că demersul judiciar constituie o măsură de răzbunare împotriva sa.
8. *În ședința de judecată*, reprezentantul intervenientului accesoriu Inspectoratul de poliție Dubăsari nu s-a prezentat în ședința de judecată, iar, în temeiul art. 206 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Aprecierea instanței de judecată.

9. Analizând motivele acțiunii înaintate, criticile formulate la aceasta, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate și prevederile legale ce guvernează spața, în raport cu considerentele ce vor fi redate în continuare, cererea de chemare în judecată înaintată de către Inspectoratul General al Poliției împotriva lui *****, intervenient accesoriu Inspectoratul de poliție Dubăsari, cu privire la încasarea sumei achitată cu titlu de indemnizație, se admite, ca întemeiată.
10. Din textul art. 130 alin. alin. (1), (2), (3) Cod procedură civilă, rezultă că „Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor

probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei."

11. În temeiul art. 239 Cod de procedură civilă, „Hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată."
12. Potrivit prevederilor art. 240 alin. (1) din același Cod „La deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii", iar în conformitate cu exigențele alineatului (3) din același articol, „Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant și în numele legii".
13. Asupra cauzei de față, instanța a stabilit situația de fapt potrivit căreia pârâtul ***** Ion s-a aflat în raport de serviciu cu Inspectoratul General al Poliției, deținând funcția de șef al Serviciului investigații infracțiuni economice al Inspectoratului de poliție Dubăsari, cu gradul special de comisar principal, iar prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 223 ef. din 31 mai 2021 „Cu privire la încetarea raportului de serviciu al comisarului principal ***** Ion" a fost dispusă încetarea acestui raport de serviciu, cu achitarea în beneficiul pârâtului a indemnizației prevăzute de art. 49 alin. (5) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (f.d. 15).
14. S-a constatat că, în executarea Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021, în beneficiul pârâtului ***** a fost achitată indemnizația în sumă totală de 45 265,93 lei, în două tranșe, potrivit ordinelor de plată nr. 671 din 04 august 2021 și nr. 892 din 12 octombrie 2021, circumstanță confirmată suplimentar prin certificatul nr. 34/34-2138 din 05 mai 2023 și necontestată de pârât pe parcursul examinării cauzei. (f.d. 109, 111).
15. Instanța de judecată a mai stabilit că, prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 01 februarie 2022, pronunțată în dosarul nr. 3-1725/2021, la cererea de chemare în judecată înaintată de însuși *****, a fost admisă

parțial acțiunea acestuia și au fost anulate Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 193 ef. din 07 mai 2021 și Ordinul nr. 223 ef. din 31 mai 2021, precum și deciziile prealabile nr. 34/3-1898 din 02 iunie 2021 și nr. 34/3-2398 din 12 iulie 2021, cu obligarea autorității de a-l restabili pe pârât în funcția deținută. (f.d. 17-52).

16. S-a constatat, de asemenea, că Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 01 februarie 2022 a fost menținută prin decizia Curții de Apel ***** din 08 noiembrie 2022 și a devenit irevocabilă prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 15 martie 2023, pronunțată în dosarul nr. 3ra-126/23, iar în executarea acesteia, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 655 ef. din 21 noiembrie 2022, s-a dispus anularea Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021 și restabilirea drepturilor de salarizare ale pârâtului (f.d. 53-80).
17. Instanța a stabilit că, ulterior desființării actului administrativ, recuperarea prestației pecuniare a fost inițiată pe cale extrajudiciară, prin somația Inspectoratului de poliție Dubăsari din 05 mai 2023, iar acțiunea în justiție înaintată de Inspectoratul de poliție Dubăsari a fost respinsă prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Centru, din 16 octombrie 2023, menținută prin Decizia Curții de Apel ***** din 05 martie 2024, cu motivarea că relevante speței sunt prevederile art. 150 din Codul administrativ, care impun stabilirea prestației ce urmează a fi restituită prin act administrativ individual scris.
18. S-a constatat că, în conformitate cu exigențele astfel statuate cu putere de lucru judecat, a fost emis Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 276 ef. din 06 iunie 2024 „Cu privire la stabilirea și restituirea prestației acordate lui ***** la încetarea raportului de serviciu”, prin care s-a stabilit prestația ce urmează a fi restituită în mărime de 45 265,93 lei, în temeiul art. 150 alin. (1), (3) și (4) din Codul administrativ (f.d. 114-116).
19. Instanța de judecată a mai stabilit că cererea prealabilă nr. 8-3112/24 din 07 august 2024 a pârâtului a fost respinsă prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-V-3112/24 din 08 august 2024 și prin răspunsul Ministerului Afacerilor Interne nr. 42/3462 din 30 august 2024, iar acțiunea în contencios administrativ a pârâtului privind anularea Ordinului nr. 276 ef. din 06 iunie 2024 și a răspunsurilor menționate a fost respinsă, ca neîntemeiată, prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 17 octombrie 2024, pronunțată în dosarul nr. 3-4080/2024, menținută prin Decizia Curții de Apel

Centru din 15 aprilie 2025, pronunțată în dosarul nr. 3a-1575/24, decizie executorie de la emitere (f.d. 121-126, 128-129, 160).

20. Circumstanțele de fapt astfel constatate rezultă din înscrisurile cercetate în ședința de judecată, nu au fost contestate de participanții la proces în privința conținutului lor și, potrivit art. 123 alin. (6) Cod procedură civilă, potrivit căruia „Faptele invocate de una din părţi nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat”, se reține ca fiind pe deplin stabilite.
21. Cu titlu preliminar, instanța de judecată consideră necesar a se pronunța asupra apărării pârâtului privind lipsa calității procesuale active a reclamantului, apărare reiterată în obiecții, în cererea de scoatere de pe rol a acțiunii și în susținerile orale, potrivit căreia Inspectoratul General al Poliției ar fi o persoană juridică distinctă de Inspectoratul de poliție Dubăsari, din bugetul căruia s-ar fi efectuat plata, motiv pentru care reclamantul nu ar fi îndreptățit să pretindă restituirea sumei.
22. Potrivit art. 59 alin. (1) Cod procedură civilă, ”Parte în proces (reclamant sau pîrît) poate fi orice persoană fizică sau juridică prezumată, la momentul intentării procesului, ca subiect al raportului material litigious”, iar calitatea procesuală activă se determină prin raportare la titularul dreptului material afirmat, chestiune care ține de fondul raportului juridic litigios.
23. În conformitate cu art. 12 alin. (1) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, ”Inspectoratul General al Poliţiei este unitatea centrală de administrare şi control a Poliţiei, cu statut de persoană juridică şi cu competenţă pe tot teritoriul Republicii Moldova”, iar potrivit art. 15 alin. (1) din aceeași lege, ”Poliţia se organizează în subdiviziuni teritoriale – unităţi ale Poliţiei cu personalitate juridică, de competenţă teritorială corespunzător împărţirii administrativ-teritoriale a ţării, subordonate Inspectoratului General al Poliţiei, care sînt amplasate şi îşi desfăşoară activitatea în teritoriul unităţii administrativ-teritoriale în baza regulamentelor de organizare şi funcţionare aprobate de şeful Inspectoratului General al Poliţiei.”
24. Aplicând aceste norme la situația concretă din speță, instanța reține că Inspectoratul de poliție Dubăsari figurează în anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 547/2019 cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului General al Poliției în lista subdiviziunilor teritoriale subordonate Inspectoratului General al Poliției, că, potrivit pct. 8 subpct. 5)

din Regulamentul aprobat prin aceeași hotărâre, Inspectoratul General al Poliției exercită controlul modului de distribuire și utilizare a resurselor administrative, umane, financiare și logistice ale subdiviziunilor din subordine, iar potrivit pct. 13 subpct. 6) și 7) din Regulament, șeful Inspectoratului General al Poliției organizează asigurarea tehnico-materială a activității Inspectoratului și a subdiviziunilor acestuia și încheie contractele necesare acestei activități.

25. Coroborând normele enunțate, având în vedere raportul juridic material litigios dedus judecății, instanța de judecată conchide că subdiviziunea teritorială nu poate fi de sine stătător subiect al raportului obligațional de restituire, or resursele financiare din care s-a efectuat plata indemnizației sunt gestionate în cadrul aceluiași patrimoniu, al Inspectoratului General al Poliției, persoană juridică de drept public care dispune de cont trezorerial și de celelalte atribute stabilite de lege.
26. Este de reținut că plata indemnizației în sumă de 45 265,93 lei a determinat diminuarea patrimoniului Inspectoratului General al Poliției, astfel încât acesta este persoana dezavantajată în sensul legii civile și, prin urmare, titularul dreptului material de a pretinde restituirea, ceea ce îi conferă calitate procesuală activă în prezenta cauză.
27. Mai mult, instanța observă că, prin Decizia Curții de Apel Centru din 06 mai 2025, dosarul nr. 2a-3213/24, și prin Decizia Curții de Apel Centru din 20 mai 2025, dosarul nr. 2a-1481/24, anexate la materialele cauzei, s-a statuat în sensul că subdiviziunile teritoriale ale Poliției nu pot fi de sine stătător subiect în raportul obligațional, obligația aparținând Inspectoratului General al Poliției (f.d. 7-16, 17-26).
28. Așa fiind, apărarea pârâtului privind lipsa calității procesuale active a reclamantului se respinge, ca neîntemeiată.
29. Reieșind din pretențiile deduse judecății, raportat la circumstanțele de fapt constatate în speță pe parcursul examinării cauzei, instanța de judecată concluzionează că raportul juridic material-litigios dintre părți se încadrează în materia îmbogățirii nejustificate.
30. Conform art. 9 alin. (1) și alin. (2) din Codul civil, „Drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii

civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Drepturile şi obligaţiile civile apar: g) în urma îmbogăţirii fără justă cauză."

31. În textul art. 1979 Cod civil este reglementat că „Dacă o persoană obţine o îmbogăţire nejustificată (persoană îmbogăţită) care se atribuie la dezavantajul suferit de o altă persoană (persoană dezavantajată), ea este obligată faţă de persoana dezavantajată să restituie îmbogăţirea. Prevederile alin. (1) se aplică doar în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol."
32. Potrivit art. 1984 Cod civil, „O persoană este îmbogăţită prin majorarea patrimoniului său, folosirea bunurilor altuia, prestarea unui serviciu sau executarea unei lucrări în folosul său. În scopul constatării dacă o persoană a obţinut o îmbogăţire şi a mărimii acesteia nu se ia în considerare dezavantajul pe care persoana îmbogăţită l-a suferit în schimbul îmbogăţirii sau după îmbogăţire."
33. În acord cu art. 1985 din același cod, „O persoană este dezavantajată prin micşorarea patrimoniului său, folosirea bunurilor de către o altă persoană, prestarea unui serviciu sau executarea unei lucrări în folosul altuia. În scopul constatării dacă o persoană a suferit un dezavantaj şi a mărimii acestuia nu se va lua în considerare îmbogăţirea pe care această persoană a obţinut-o în schimbul dezavantajului sau după dezavantaj."
34. Sub auspiciile dispozițiilor legale de la art. 1981 Cod civil, „1) O îmbogăţire este nejustificată, cu excepţia următoarelor cazuri: a) persoana îmbogăţită este îndreptăţită faţă de persoana dezavantajată să obţină îmbogăţirea în virtutea unui contract sau unui alt act juridic, unei hotărîri judecătoreşti sau unui alt temei legal; sau b) persoana dezavantajată şi-a dat consimţământul în mod liber şi fără eroare de a suferi dezavantajul", iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „Dacă contractul sau un alt act juridic este lovit de nulitate sau este ineficient cu efect retroactiv ori dacă hotărîrea judecătorească sau un alt temei de obţinere este nevalabil cu efect retroactiv, persoana îmbogăţită nu este îndreptăţită la îmbogăţire pe baza acestui temei".
35. Conform art. 1986 Cod civil, "O îmbogăţire se atribuie la dezavantajul altuia, în special: a) dacă bunul persoanei dezavantajate este înstrăinat persoanei îmbogăţite de către persoana dezavantajată", iar în conformitate cu art. 1990 alin. (3) și art. 1992 Cod civil, dacă îmbogățirea nu poate fi restituită în natură ori constă în bani, persoana îmbogățită este obligată să restituie valoarea bănească a îmbogățirii în folosul persoanei dezavantajate.

36. Instanța de judecată reține că normele cu privire la îmbogățirea nejustificată au drept scop să asigure restabilirea echilibrului patrimonial, or nimeni nu se poate îmbogăți în detrimentul altuia fără a avea un temei legal, iar, în condițiile legii, cel îmbogățit este obligat să restituie sau să plătească echivalentul în bani a îmbogățirii realizate pe seama celuilalt.
37. Aplicând aceste dispoziții la situația concretă din speță, instanța de judecată constată că elementele raportului obligațional de restituire a îmbogățirii nejustificate sunt integral întrunite.
38. Astfel, cu privire la îmbogățire, instanța reține că patrimoniul pârâtului ***** s-a majorat cu suma de 45 265,93 lei, sumă încasată de acesta cu titlu de indemnizație și trecută în stăpânirea sa definitivă, ceea ce corespunde ipotezei art. 1984 alin. (1) Cod civil.
39. Cu privire la dezavantaj, instanța reține că patrimoniul reclamantului Inspectoratul General al Poliției s-a micșorat corespunzător, cu aceeași sumă de 45 265,93 lei, achitată din resursele financiare gestionate de acesta, ceea ce corespunde ipotezei art. 1985 alin. (1) Cod civil.
40. Cu privire la atribuirea îmbogățirii la dezavantajul suferit, instanța reține existența unui transfer patrimonial direct, nemijlocit, de la reclamant către pârât, realizat prin ordinele de plată nr. 671 din 04 august 2021 și nr. 892 din 12 octombrie 2021, astfel încât îmbogățirea pârâtului și dezavantajul reclamantului au una și aceeași cauză, în sensul art. 1986 Cod civil.
41. Cu privire la caracterul nejustificat al îmbogățirii, instanța de judecată reține că unicul temei al plății a fost Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 223 ef. din 31 mai 2021, act administrativ individual anulat prin Hotărârea Judecătoriei *****, sediul Rîșcani, din 01 februarie 2022, devenită irevocabilă prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 15 martie 2023.
42. Potrivit art. 228 alin. (1) Cod administrativ, ”Actul administrativ individual anulat în tot sau în parte de către instanţa de judecată nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui”, ceea ce înseamnă că, în ordinea de drept, Ordinul nr. 223 ef. din 31 mai 2021 este considerat ca și cum nu ar fi existat niciodată, iar dreptul la indemnizația prevăzută de art. 49 alin. (5) din Legea nr. 288/2016 nu s-a născut nicicând în patrimoniul pârâtului.
43. Raportând acest efect la dispozițiile art. 1981 alin. (2) Cod civil, instanța de judecată conchide că temeiul obținerii îmbogățirii a devenit nevalabil cu efect

retroactiv, iar pârâtul nu este îndreptățit la îmbogățire pe baza acestui temei, prin urmare niciuna dintre excepțiile prevăzute de art. 1981 alin. (1) lit. a) Cod civil nu este aplicabilă în speță.

44. Nici excepția reglementată de art. 1981 alin. (1) lit. b) Cod civil nu este aplicabilă, or reclamantul nu și-a dat consimțământul în mod liber și fără eroare de a suferi dezavantajul, ci a executat o obligație pe care o considera existentă în temeiul propriului act administrativ, act care ulterior a fost desființat cu efect retroactiv la cererea însuși a pârâtului, astfel încât plata a fost efectuată în eroare cu privire la existența temeiului ei.
45. Instanța de judecată subliniază că aceeași soluție se impune și prin prisma normelor de drept administrativ aplicabile speței, or, potrivit art. 150 alin. (1) Cod administrativ, prestațiile deja acordate se restituie dacă un act administrativ individual a fost rectificat, retras, revocat sau anulat, iar potrivit alin. (3) și (4) ale aceluiași articol, prestația ce urmează a fi restituită se stabilește prin act administrativ individual scris, emis de autoritatea publică care a decis în privința anulării actului, exigență respectată în speță prin emiterea Ordinului nr. 276 ef. din 06 iunie 2024.
46. Este de reținut că efectul anulării actului administrativ este *restitutio in integrum*, tot ceea ce s-a executat în baza unui act desființat urmând a fi restituit, iar, în conformitate cu art. 229 alin. (1) Cod administrativ, ”Hotărîrile judecătoreşti definitive sînt obligatorii pentru participanţii la proces şi succesorii de drept ai acestora”, ceea ce impunea reclamantului nu doar dreptul, ci și obligația de a întreprinde măsurile de recuperare a prestației acordate în baza actului anulat.
47. În continuare, instanța de judecată reține că, potrivit art. 150 alin. (2) Cod administrativ, ”Cu excepţia dobînzii, pentru volumul restituirii se aplică corespunzător prevederile Codului civil cu privire la restituirea prestaţiilor în cazul îmbogăţirii fără justă cauză. Beneficiarul nu poate invoca omiterea îmbogăţirii dacă cunoştea sau ca urmare a neglijenţei grave nu cunoştea circumstanţele care au dus la rectificarea, retragerea, revocarea sau anularea actului administrativ individual”, astfel, beneficiarul nu poate invoca omiterea îmbogățirii dacă cunoștea circumstanțele care au dus la retragerea, revocarea sau anularea actului administrativ individual, normă care, în speță, îl privează pe pârât de posibilitatea de a se apăra prin invocarea diminuării sau dispariției îmbogățirii.

48. Aceasta pentru că anularea Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021 nu a survenit ca urmare a unui eveniment exterior și necunoscut pârâtului, ci a fost obținută la cererea sa proprie de chemare în judecată, depusă la 02 august 2021, prin care a solicitat expres anularea acestui ordin, astfel încât pârâtul a cunoscut, de la bun început, circumstanțele care au condus la desființarea temeiului plății și, mai mult, a urmărit în mod deliberat producerea acestui rezultat.
49. În aceeași ordine de idei, instanța reține că, la data încasării ambelor tranșe ale indemnizației, respectiv 04 august 2021 și 12 octombrie 2021, litigiul de contencios administrativ inițiat de pârât era deja pendinte, ceea ce înseamnă că pârâtul a primit sumele cunoscând caracterul precar al temeiului lor și asumându-și riscul restituirii, în ipoteza admiterii propriei acțiuni.
50. Instanța de judecată apreciază conduita pârâtului și prin prisma art. 11 alin. (2) Cod civil, potrivit căruia este contrar bunei-credințe ca o parte să acționeze în contradicție cu declarațiile pe care le-a făcut anterior sau cu comportamentul pe care l-a avut anterior în cazul în care cealaltă parte, în detrimentul său, s-a bazat în mod rezonabil pe acele declarații sau acel comportament, or pârâtul, pretinzând și obținând desființarea retroactivă a actului de încetare a raportului de serviciu, precum și restabilirea în funcție cu toate drepturile aferente, nu poate, în același timp, să păstreze indemnizația acordată exclusiv pentru ipoteza contrară, aceea a încetării raportului de serviciu.
51. Or, a admite contrariul ar echivala cu a recunoaște pârâtului dreptul de a cumula, pentru una și aceeași perioadă, atât beneficiile restabilirii în raportul de serviciu, cât și indemnizația datorată exclusiv în considerarea încetării acelui raport, ceea ce ar constitui o vădită îmbogățire lipsită de justă cauză și ar contraveni principiului echității.
52. Cu privire la apărarea pârâtului potrivit căreia Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 276 ef. din 06 iunie 2024 este lovit de nelegalitate, întrucât nu ar conține motivarea în drept cerută de art. 118 alin. (3) și art. 120 alin. (1) lit. f) Cod administrativ și nu ar respecta exigențele art. 150 alin. (2) Cod administrativ, instanța de judecată reține că aceasta nu poate fi primită, or nu constituie obiectul litigiului dedus judecății, iar legalitatea acestor acte fiind deja verificată, în procedura de contencios administrative.

53. Cu atât mai mult, instanța de judecată accentuează că obligația de restituire a pârâtului nu izvorăște din Ordinul nr. 276 ef. din 06 iunie 2024, act care doar a stabilit, în formă administrativă, întinderea prestației de restituit, ci din desființarea retroactivă a temeiului plății, respectiv din anularea Ordinului nr. 223 ef. din 31 mai 2021 prin hotărâre judecătorească irevocabilă, în coroborare cu dispozițiile art. 1979 și art. 1981 alin. (2) Cod civil.
54. Cu privire la apărările pârâtului referitoare la neînștiințarea sa despre inițierea procedurii administrative, contrar art. 70 alin. (2) Cod administrativ, la nerespectarea termenelor prevăzute de art. 60 și art. 68 Cod administrativ, precum și la comunicarea actelor la adresa electronică migratie@mai.gov.md cu încălcarea Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, instanța de judecată reține că acestea vizează, în egală măsură, exclusiv desfășurarea procedurii administrative finalizate prin emiterea Ordinului nr. 276 ef. din 06 iunie 2024 și, prin urmare, au fost deja supuse controlului judecătoresc în dosarul nr. 3-4080/2024.
55. Instanța de judecată mai reține că apărările menționate, chiar analizate în sine, nu sunt de natură să înlăture obligația civilă de restituire a îmbogățirii nejustificate, or aceasta se naște în temeiul legii civile, ca urmare a decăderii temeiului prestației, independent de modul în care autoritatea a organizat procedura administrativă de stabilire a sumei, iar pârâtul nu a indicat și nici nu a dovedit în ce mod pretinsele neregularități de comunicare i-ar fi cauzat o vătămare a dreptului la apărare în prezentul proces, în care a beneficiat de posibilitatea deplină de a-și expune poziția, de a depune obiecții, referință și cereri și de a participa la cercetarea probelor.
56. Articolul 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă reglementează că „Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel”, iar potrivit art. 121 din același cod „Instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului”.
57. În conformitate cu art. 122 alin. (1) Cod procedură civilă „Circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante”, iar potrivit art. 131 alin. (1) Cod procedură civilă „Explicaţiile pot fi date oral sau în scris.

Dacă partea audiată are mai mulţi coparticipanţi procesuali, instanţa, în funcţie de circumstanţele cauzei, determină necesitatea interogării tuturor coparticipanţilor sau numai a unora din ei”.

58. Instanța de judecată accentuează că sarcina prezentării probelor este obligația ambelor părți, în temeiul regulii potrivit căreia fiecare parte trebuie să-și dovedească pretențiile și obiecțiile sale, iar efectul defavorabil al nedovedirii afirmațiilor referitoare la circumstanțele de fapt ale cauzei va cădea asupra părții care a avut posibilitatea și care trebuia să se asigure cu probă veridică, fără a suscita îndoieli.
59. În speță, în analiza împrejurărilor de fapt și a probelor administrate pe cauza de față, instanța de judecată ajunge la concluzia că pârâtul ***** nu a dovedit niciuna dintre circumstanțele invocate drept temei al obiecțiilor sale, nu a contestat faptul încasării sumei de 45 265,93 lei, nu a prezentat probe din care să rezulte restituirea, fie și parțială, a acestei sume, nu a dovedit existența unui temei juridic valabil, distinct de Ordinul nr. 223 ef. din 31 mai 2021, care i-ar conferi dreptul de a păstra suma primită și nici nu a invocat vreo circumstanță care ar atrage aplicarea vreuneia dintre excepțiile prevăzute de Capitolul XXXII din Cartea a treia a Codului civil.
60. În contrast, reclamantul Inspectoratul General al Poliției a probat, prin înscrisuri pertinente, admisibile și veridice, atât faptul plății și mărimea acesteia, cât și desființarea retroactivă a temeiului plății și parcurgerea procedurii administrative de stabilire a prestației de restituit, astfel încât instanța va reține argumentele reclamantului ca fiind întemeiate.
61. Cu privire la mărimea îmbogățirii ce urmează a fi restituită, instanța de judecată reține că suma de 45 265,93 lei este confirmată prin ordinele de plată nr. 671 din 04 august 2021 și nr. 892 din 12 octombrie 2021, prin certificatul nr. 34/34-2138 din 05 mai 2023 și prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 276 ef. din 06 iunie 2024, în care prestația ce urmează a fi restituită a fost stabilită în aceeași mărime, iar pârâtul nu a contestat cuantumul acesteia.
62. Întrucât îmbogățirea pârâtului constă într-o sumă de bani, iar restituirea în natură a mijloacelor bănești încasate nu este posibilă, instanța de judecată, în temeiul art. 1990 alin. (3) și art. 1992 Cod civil, va dispune restituirea îmbogățirii prin plata valorii bănești, respectiv prin încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a sumei de 45 265,93 lei.

63. Întreaga argumentație duce cu evidență la concluzia că reclamantul Inspectoratul General al Poliției este îndreptățit să pretindă restituirea îmbogățirii nejustificate de la pârâtul *****, care datorează restituirea îmbogățirii în temeiul raportului obligațional constatat pe cauza dedusă judecății, motiv pentru care cererea de chemare în judecată urmează a fi admisă, ca întemeiată, cu încasarea din contul lui ***** în beneficiul Inspectoratului General al Poliției a sumei de 45 265,93 lei, achitată cu titlu de indemnizație în baza Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 223 ef. din 31 mai 2021, anulat prin actul judecătoresc.
64. Cu privire la cheltuielile de judecată, instanța de judecată reține că, potrivit art. 94 alin. (1) Cod procedură civilă, ”Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului”, iar potrivit art. 98 alin. (1) din același cod, ”Cheltuielile aferente judecării cauzei, suportate de instanţa judecătorească, precum şi taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporţional părţii admise din acţiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. În acest caz, taxa de timbru se încasează în contul instanţei judecătoreşti de la pârât, dacă pârâtul nu este scutit de plata acesteia.”
65. Aplicând aceste norme la situația din speță, instanța de judecată reține că reclamantul nu a achitat taxa de stat la depunerea cererii de chemare în judecată, beneficiind de scutirea prevăzută de lege, iar acțiunea fiind admisă integral, taxa de stat aferentă valorii acțiunii, în sumă de 1860,59 lei, urmează a fi încasată din contul pârâtului ***** la buget.
66. Cu privire la cererea pârâtului ***** de compensare a cheltuielilor de transport suportate pentru participarea la ședința de judecată din 21 mai 2026, în sumă de [suma] lei, instanța de judecată reține că, în conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod procedură civilă, dreptul la compensarea cheltuielilor de judecată aparține exclusiv părții care a avut câștig de cauză, iar, acțiunea reclamantului fiind admisă integral, pârâtul este partea care a pierdut procesul, astfel încât cheltuielile pe care le-a suportat nu pot fi puse în sarcina reclamantului.

67. În conformitate cu art. 236, art. art. 238-241 Cod de Procedură Civilă, instanța de judecată

hotărăște:

Se admite cererea de chemare în judecată înaintată de către Inspectoratul General al Poliției împotriva lui *****, intervenient accesoriu Inspectoratul de poliție Dubăsari, cu privire la încasarea sumei achitată cu titlu de indemnizație, ca întemeiată.

Se încasează din contul lui ***** în beneficiul Inspectoratului General al Poliției suma de 45265,93 lei (*patruzeci și cinci mii două sute șaizeci și cinci lei, 93 bani*) achitată cu titlu de indemnizație în baza Ordinului Inspectoratului General al Poliției, nr. 223 ef din 31 mai 2021 ”Cu privire la încetarea raportului de serviciu al comisarului principal ***** Ion” anulat prin actul judecătoresc.

Se încasează din contul lui ***** la buget cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în sumă de 1860,59 lei (*una mie opt sute șaizeci lei, 59 bani*).

Prezenta hotărâre se publică pe pagina web a instanței judecătorești și se comunică participanților la proces, inclusiv prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor.

Prezenta hotărâre se execută benevol, în modul stabilit de lege, în termen de 15 zile după ce rămâne definitivă, iar după expirarea acestui termen, creditorul poate solicita executarea silită în condițiile Codului de executare.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, din momentul pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei *****, sediul Central.

Președintele ședinței,
judecătorul **Russu Natalia**